

Jane
Blond

JA COLDFINGERS

Jane Blond

JA COLDFINGERS

Lämpimät kiitokset käsikirjoituksen tarkistamisesta ja korjausehdotuksista Mary Mastersille, R. Sprigille ja Ninalle.

Nimikkeen automaattinen analysointi tietojen, erityisesti mallien, trendien ja korrelaatioiden, saamiseksi tekijänoikeuslain 13b § (”tekstin- ja tiedonlouhinta”) mukaisesti on kielletty.

© 2026 E. Saarinen

Jane Blond -työryhmä:

Pääjuonen suunnittelu: C. X. Blond & Renni Ferrung

Graafinen suunnittelu: Mary Masters

Oikoluku ja editointi: Mary Masters ja R. Sprig

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B, 00100
Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri,
Saksa

ISBN: 978-952-80-7510-3

Kirjasarjan 5. osa

Tutustu myös aiempiin osiin:

Jane Blond ja tohtori Maybe 2006

Jane Blond ja Casino Royalties 2008

Jane Blond – Elä ja anna toisten kuulata 2012

Jane Blond – Syntymä saa odottaa 2020

PÄÄHENKILÖT

HMSS: Her Majesty's Secret Servitresses,
Hänen kuningattarellisen korkeutensa salaiset palvelijattaret,
kansainvälinen lesboagenttijärjestö

Jane Blond: salainen agentti 111, Triple Trouble

L: naisten salaisen vakoiluorganisaatio HMSS:n johtaja

Queue: HMSS:n erikoisvälineosaston päällikkö

Seldom Syanide alias Edinays Modles: HMSS:n erikoisagentti, Janen rakastettu

Constantina Stendis: HMSS:n erikoisagentti

XXL: Constantinan rakastettu, entinen ammattipainija, HMSS:n agentti

Honeybunny: L:n ja HMSS:n sihteeri

Betty: HMSS:n avustava agentti

Justine Incase: HMSS:n avustava agentti

Virginia Note: Woman-pankin johtaja

Rikolliset:

Venus Vulcanus: naisten ylivaltaa havitteleva rikollinen, Jane Blondin arkkivihollinen

Etna Vulcanus: Venuksen sisar, rikollinen

Marianne I Suuri: valtaa havitteleva rikollinen

Corleanuksen sisarukset, rikollisryhmä: Venny, Vanny ja Raakel

PROLOGI

Saksa vuonna 1943

Emmy Göring, omaa sukuaan Sonneman, oli haaveillut maineesta ja rikkauksista jo kauan, aina hänen ja valtakunnanmarsalkka Hermann Göringin häistä lähtien. Emmy unelmoi erityisesti tietystä upeasta aarteesta. Sen vertaista ei ollut, mutta sen omistajaksi päätyminen olisi edellyttänyt ihmettä. Mutta ihmeitä tapahtui Wermachtin ansiosta.

Göringien häät olivat olleet uuden Saksan suurimmat ja upeimmat. Kuinka mahtavalta oli tuntunut näyttää koko Sonnemanien sukukunnalle, että Emmy nai valtakunnan toiseksi tärkeimmän ja vaikutusvaltaisimman miehen. Emmy Göringin unelman toteutuminen Pietarin Katariinan palatsin häikäisevimmän aarten haltuunotosta, Meripihkahuoneesta, alkoi tuntua entistä todellisemmalta. Emmy tiesi, että Hermann oli valmis tekemään lähes mitä tahansa hänen vuokseen. Eikä vain hänen, vaan myös heidän tyttärensä Eddan vuoksi. Neljä vuotta täyttävä Edda oli eräänä päivänä perivä arjalaisen rodun puhtaimpien edustajien, Göringien, koko omaisuuden.

Emmy Göring tiesi, että Meripihkahuonetta havitteli moni. Hänelle tärkeintä oli tieto, että Hermann ei ikinä tulisi testamenttaamaan Meripihkahuonetta kenellekään muulle kuin heidän yhteiselle Eddatyttärelleen. Emmy halusi antaa Eddalle maailman hienoimman syntymäpäivälahjan. Aarre oli kymmenien miljoonien Saksan markkojen arvoinen, ellei satojen.

Kolmas valtakunta kulki voitosta voittoon, ja liittoutuneiden taidearteita oli saatu yhä enemmän valtakunnan haltuun, minne ne

oikeutetusti kuuluivat. Valtakunnan sotamarsalkka, ilmailuministeri, Luftwaffen komentaja ja valtiopäivien puhemies Hermann Göring oli suunnannut katseensa itään. Hän oli vakuuttunut, että maailmanherruus ei kommunisteilta onnistuisi, sillä herruus kuului arjalaiselle rodulle.

Edda-tytär oli tietysti liian nuori ymmärtääkseen valtakunnan välttämättömiä ja lopullisia päämääriä, mutta myöhemmin hän ymmärtäisi ainakin kauneuden ja korvaamattomien taidearteiden päälle. Hän osoitti kuitenkin jo pienenä arjalaista kyvykkyyttä kerrottuaan kerran juhlassa setä Hitlerille, että tuosta hurjasta, viiksekkäästä herrasta tulisi maailman kuningas. Se oli saanut Hitlerin ilahuneena nauramaan, mikä oli yllättänyt Göringin, sillä Hitler ei paljon nauruskellut.

Hermann Göring halusi ilahduttaa sekä vaimoaan että tyttärtään. Käydessään aiemmin natsijohdon kanssa tapaamassa Stalinia, Göringille oli esitelty Katariinan palatsi. Hermann oli sekä ihastuksissaan että suutuksissaan meripihkahuoneen nähdessään. Ainutlaatuisen aarre ei suinkaan kuulunut alemmalle tuolle slaavilaiselle rodulle. Meripihkasta ja kullasta kimaltava taidearteiden huippu oli alun perin ollut rodullisesti ylempien saksalaista omaisuutta, mikä oli myös venäläisten tiedossa. Nykyistä, Venäjän vallankumouksen jälkeistä suurvaltaa hallitsivat ja asuttivat moukat, jotka luulivat, että tasa-arvoisuus oli hyvä tavoite, ja että kaikkien historiallisten aarteiden tuli olla venäläisten yhteistä omaisuutta. Rouva Göring hymyili tyytyväisesti, kun Hermann kuiskasi, että meripihkahuone tulisi olemaan heidän omansa, hyvin pian.

Emmy paasasi iltaisin ennen nukkumaanmenoa Hermannille, että tämän tulisi vaatia kaikki Leningradin palatsien saksalaista ja germaanista alkuperää olevat aarteet takaisin germaaneille eli heille. Hermann lupasi, että he voisivat ottaa Katariinan palatsin kesähuvilakseen, kunhan Saksa olisi saavuttanut lopullisen voiton myös Venäjän suuresta, slaavilaisen rodun rappeuttamasta maasta. Emmy nyripisti nenäänsä ja sanoi, ettei haluaisi kesähuvilaa moisesta maasta. Mutta miljoonien arvoiset meripihkahuoneen paneelit olisivat eri juttu. Ne voisivat koristaa heidän tulevan palatsinsa seiniä, mutta ehkä osan niistä voisi myydä hyvään hintaan.

”Hyvään ja hyvään...Ei kai nyt pihka voi niin hirveän arvokasta olla...” Hermann kokeili huvikseen, vaikka tunsi hyvin meripihka-huoneen historian.

Emmy nauroi miehensä tietämättömyyttä.

”Kuulepas, Saksan sankari, oma pikku virtaheponi, suloinen tyrannosaurukseni, meripihka on yksi vanhimpia ja arvokkaimpia luonnontuotteita kullan ohella. Ja se kuuluu nimenomaan Saksalle! Meripihkahuone ja sen miljoonien arvoiset paneelit ovat kiistämättä meidän. Ellet muista, huoneen lahjoitti tsaarille oman maamme sankari, vuonna 1916 Preussin kuningas Fredrik Vilhelm, jonka isä oli alun pitäen rakennuttanut meripihkahuoneen.”

Hermann vakavoitui ja nyökkäsi.

”Olet oikeassa, oma suloinen kurturuusuni, kunhan kiusoittelin. On suuri vääryys, että saksalaisille alun perin kuulunut Preussissa rakennettu Meripihkahuone on sellaisen maan julkista ja kollektiivista omaisuutta, joka on täysin harhateillä. Maata asuttavat ja hallitsevat kommunistisen puolueen moukat, jotka luulevat, että ihmisten määrä korvaa laadun ja että kaikki kansalaiset ovat yhdenvertaisia – pyhi!”

”Niin juuri, kultaseni! Ajattele, meripihkahuoneen seinät on koristeltu tuhansilla meripihkaupotuksilla ja kymmenillä kiloilla kultakoristeita. Huone kimaltelee ja säihkyä kuin hunajakenko auringossa. Sen arvo voi olla jopa kymmeniä miljoonia saksanmarkkoja,” Emmy haaveili.

”Hmm, pikemminkin satoja miljoonia. Siitä voisi tulla hieno ve-tonaula Berliinin historialliseen museoon, kun lopullinen voitto on saavutettu”, Hermann oli pohdiskelevinaan. ”Kyllähän sen saisi kuljetettua laivalla nopeastikin...”

”Nyt sinä kiusaat! Minä haluan sen! Se on meidän!” Emmy huusi, ja Hermann kaappasi hänet syliinsä nauraen.

Hermann helyti ja sanoi, että jos vaimo jaksaisi odottaa muutaman kuukauden, heistä tulisi rikkaita kuin kroisokset, ja Talvipalatsi tulisi kalpenemaan uuden Saksan valtakunnan aarteiden rinnalla. Se aika koittaisi, kunhan Saksan valtakunta olisi saavuttanut lopullisen voiton Venäjän laajasta, Saksalle pian kuuluvasta alueesta.

Seitsemän kuukauden kuluttua Hermann Göring asteli luotetuimman adjutanttinsa kanssa huomattavan suurilla aalloilla keinuvan

Karlsruhe-laivan portaita alas kohti keskiruumassa sijaitsevaa valtavaa puista konttia. Aallokko tuntui yltyvän, kun Hermann tukeutui molemmin käsin portaikon kaiteeseen. Häntä ärsytti se, että hän näytti adjutanttinsa silmissä heikolta epävarmoine askelineen.

”Onko täysin varmaa, että kukaan muu ei tiedä aarteen olevan tässä laivassa?” Hermann kysyi adjutantilta.

”Aivan varmaa, Mein Herr! Vain te ja minä. Lastaajat luulevat, että laatikot sisältävät venäläisiltä otettuja aseita, joita viemme Norjan joukoillemme”, adjutantti huusi yli tuulen huminan ja laivan ryskähelyn.

”Tiedäthän, että sinun tulee kuljettaa kapteenin ja perämiehen kanssa aarre rantaan sovittuun paikkaan, jos näyttäisi siltä, että laiva ei selviytyisi? Voi olla, että se hetki on lähempänä kuin arvaammekaan. Jos se ei jostakin syystä onnistu, sinun on etsittävä meidän hallusamme olevan Sola Strandin läheisyydestä sopiva paikka. Onneksi paneelit kyllä kelluvat hyvän tovin puulaatikoissaan ennen uppoamista,” Göring sanoi adjutantilleen.

”Natürlich, Mein Herr! Järjestän ne turvaan ja palaan kertomaan, missä ne ovat”, adjutantti sanoi kumartaen ja riensi ruumaan.

Hermann harmitteli mielessään, että hän joutuisi uhraamaan hyvän adjutantin. Meripihkahuoneen seinäpaneelien salaisuuden tuli jäädä toistaiseksi vain hänen itsensä tietoon. Monet arvelisivat, että saksalaiset olivat joko tuhonneet paneelit tai kätkeneet ne Saksaan. Vain hän itse, valtakunnanmarsalkka, tietäisi totuuden.

Norjan miehitys oli antanut Göringille idean viedä meripihkahuoneen aarteet salaa Norjaan. Monet luulivat, että Talvipalatsista viedyt Meripihkahuoneen seinäpaneelit olivat Köningsbergin linnan kellarissa. Niin Göring oli kertonut Hitlerillekin. Edes Emmy ei tiennyt, että Karlsruhe-laiva, jonka lastia Hermann Göring oli lähtenyt vartioimaan ja ottanut perheensä mukaan, oli lastattu jättiomaisuutta merkitsevällä kullankimalteisella Talvipalatsin meripihkataiteella. Antamalla huippu-upean lahjan Führerille tämän syntymäpäivänä hän, tulevan suur-Saksan toiseksi tärkein mies, vahvistaisi asemansa moninkertaisesti. Siitä ei ollut pitkä matka Führeriksi Hitlerin paikalle. Lisäksi Emmy ja Edda saisivat ihailla paneeleita loppuelämänsä Suur-Saksan päämajassa.

Köningsberg oli ollut meripihkapaneealien epävarma säilytyspaikka. Norjan siirryttyä Saksalle ja liittoutuneiden uhatessa Saksaa, Karlsruhe-laiva oli määrätty aarteiden evakuoitintehtäviin, jos Saksa häviäisi. Sellainen oli tuntunut Göringistä mahdottomalta. Ei tosin enää. Onnekseen Göring saattoi käyttää Karlsruhe-laivaa sodan aikana myös omiin tarkoituksiinsa. Merpihka oli itsessään kevyttä, vain gramman verran neliösenttiä kohti. Meripihkahuoneen seinäpaneeleissa olevat kultakoristeet sen sijaan painoivat enemmän. Vielä enemmän painoivat Karlsruheen lastatut asevarastot, joita siirrettiin Norjaan saksalaisten miehittäjien käyttöön. Miinanraivausalus suojeli arvokkaassa lastissa kulkevaa Karlsruhea 500 metrin päässä edellä.

Kun Göring huojauteli laivan portaiden puolivälissä, suuri aalto keinautti alusta jyrkästi. Hermann säikähti ja tarrautui porraskaiteeseen syliotteella. Laivan vastaliike oli yhtä raju. Adjutantti huusi:

”Mein Herr, rientäkää kannelle, siirrymme miinanraivaajaan, se on jo lähellä! Lasti on irronnut. Laiva uhkaa kaatua, meidän on jätettävä se, nyt! Haen perheenne!”

Adjutantti juoksi hakemaan Emmyn ja Eddan hytistään sillä aikaa, kun miinanraivausalus kiinnitettiin hurjasti keinuvaan Karlsruheen. Pelastusaluksen nousivat Göringin perheenjäsenet, sitten Karlsruhen miehistö. Vain kapteeni, perämies sekä adjutantti jäivät Karlsruheelle. Göring ei miettinyt hetkeäkään, mikä laivalle jäävien kohtalo tulisi olemaan. Heidän tehtävänsä oli pelastaa lasti, ja siinä heidän olisi paras onnistua, muuten...

Seuraavat pelottavan keikkuvat tunnit Hermann Göring vietti jyrkillä aalloilla keinuvalla miinanraivausaluksella Emmyn ja Eddan kanssa rukoillen vanhoja germaanisista jumalia – Emmy ja Edda oman ja Hermannin hengen puolesta, Hermann myös Karlsruhen korvaamattoman lastin vuoksi.

Seuraavan aamun valjetessa Hermann Göring seisoi MS Sturm-bahnführer -miinanraivausaluksen kannella pidellen kiinni kookkaan mustanpuhuvan aluksen kaiteesta, kun myrskyä seuranneet mainingit keinuttivat laivaa. Emmy ja Edda voivat pahoin pienessä hytissä kannen alla. Karlsruhe-laivasta ei näkynyt enää merkkiäkään. Oli heidän onnensa, että miinanraivausalus oli ehtinyt paikalle ajoissa, ja että Karlsruhea merikelpoisempänä pelasti heidät.

Göring huokaisi syvään katsoessaan suuntaan, jossa hän arveli Karlsruhen kadonneen aaltoihin lopullisesti. Korkeilla aalloilla ei näkynyt ainuttakaan mahdollisen hylyn osaa kertomassa tragediasta. Öinen onnettomuus hyytävässä myrskyssä oli epäilemättä kätkenyt laivan mahdollisen hukkumispaikan sijainnin. Kapteenin ja perämiehen kohtalosta ei ollut tietoa, mutta sitä ei ollut vaikea arvata. Oli mahdollista, että aarre oli vajonnut Karlsruhen kanssa merenpohjaan. Kenties adjutantti apunaan kapteeni ja perämies olivat ehkä sittenkin onnistuneet pelastamaan laatikot. Oli hieman toivoa, että lopulta lasti löytyisi laivan uppoamispaikalta tai sovitusta kätköstä. Nyt vain hän, Hermann Göring, tiesi, mitä maailmankuululle Meripihkahuoneelle oli tapahtunut. Kun Saksa olisi voittanut ja rauha viimein solmittaisiin, Herman palaisi hakemaan aarteen, joka hänelle kuului.

1. LUKU

Lepsomin vankila, nykypäivä

Venus Vulcanus oli kurkkuaan myöten täynnä Lepsomin naisvankilan ruokia, majoitusta, työntekijöitä ja muita asukkaita, jotka olivat typeriä roistoja. Häntä ympäröivät ala-arvoiset naisrikolliset, joita eivät tuntuneet kiinnostavan Venuksen jalot ja epäitsekkäät päämäärät maailman muuttamiseksi yksinomaan naisten asuttamaksi. Jos miehiä vielä jäisi hänen suunnitelmiansa jälkeen jokunen jäljelle, he saisivat kokea kaiken sen, mitä naiset olivat vuosituhansien ajan kokeneet. Vähättelyn, syrjinnän, raadannan, uhrautumisen, väkivallan, alistamisen, surkeat työpaikat, pienet palkat... Parasta olisi, jos sellaista yhteiskunnallista alaluokkaa kuin miessukukunta ei enää tarvittaisi.

Kuinka onnekasta olikaan, että HMSS:n naisagentti-ääliöt olivat antaneet hänelle, Vulcanuksen suvun älykkäimmälle yksilölle, vankilaan Cindyn Bindy-pennun, tietokonerobottikoiran, joka opetteli joutuisasti tekoälyn taitoja. Se osasi monia koiramaisia temppuja, ja enemmänkin. Se käveli, juoksi, heilutti häntää, avasi lukkoja, nousi, vartioi, haukkui, murisi, kuljetti ja omi monia sellaisiakin taitoja, joista Venus ei ollut vielä osannut ottaa selvää. Venus oli varma, että ei kestäisi kauaakaan, kun hän pääsisi Bindyn kanssa ulos Lepsomista. Hän ei todellakaan aikonut jäädä nauttimaan viiden vuoden karkusta, jonka hän oli saanut oikeusistuimessa erinäisistä toimistaan. Tuomio ei häntä musertanut, koska hän tiesi, että tarkoitus pyhitti keinot. Eikä sen suurempaa tarkoitusta ja päämäärää ollutkaan kuin

maailman pelastaminen epäoikeudenmukaiselta miehiseräilyvallalta. Maailma pelastuisi diktatuureilta, joita sujuvasti vähäteltiin ja joiden tuhoavia seurauksia maapallo ja sen asukkaat joutuivat loputtomiin kärsimään, koska miehet hallitsivat yhteiskuntia kaikkialla.

Ei, Venus ajatteli, oli vain ajan kysymys, milloin Bindy auttaisi hänet pois vankilasta, kuten Cindy oli aiemmin auttanut Al-Man-Akkahin pois Lepsomista. Sitten Venus pääsisi jatkamaan työtä, jota kukaan muu maailmassa ei ottanut vastuulleen riittävän tosissaan. Ehkä Bindy onnistuisi kehittyessään keksimään keinon muuttaa ihmiskunnan genetiikkaa niin, että naisten XX-geenit veisivät lopulta voiton kilpailussa maailman hallinnasta.

Vankilan henkilökunta oli antanut Venuksen pitää Bindyn tarkistettuaan, että sillä ei saanut yhteyttä ulkomaailmaan. HMSS:n keksijänero Queue oli vakuuttanut vankilanjohton siitä, että koiranpenulta aidosti näyttävästä robotista ei olisi vaaraa vankilassa. Sen oli tarkoitus toimia lähinnä koiranpennun jäljittelijänä ja tietokoneena, jolla saattoi kirjoittaa, piirtää ja keksiä yksinkertaisia koiranpentumaisia lisätoimintoja. Se pystyi kuitenkin jopa uimaan ja sukeltamaan.

Venus virnisti ajatellessaan, että Queueellakin oli heikot kohtansa. Naisten yksityisen vakooja- ja rikollista toimintaa vastustavan agenttijärjestön, HMSS:n, *Her Majesty's Secret Servitresses*:in nerokas keksijä ei ollut kuitenkaan osannut ottaa huomioon tekoälyn nopeaa kehitystä eikä varsinkaan sitä, että vankilassa oli monenlaista älykästä osaajaa. Kullannarvoiseksi oli Venukselle Lepsomissa osoittautunut Digi-Disa, joka oli joutunut Lepsomiin onnistuttuaan hakkeroitumaan poliisin tietokantoihin etsiessään entistä heilaansa. Sen lisäksi nainen oli kertonut onnistuneensa siirtämään omalle tililleen 100 000 puntaa vankilanjohtajan salaiselta yksityistililtä siten, että johtajalla ei ollut aavistustakaan siitä, kuka varkauden oli tehnyt.

Päästäkseen lähelle Digi-Disaa Venus oli käyttänyt häikäilemättä hyväkseen Bindyn koiranpentumaista söpöyttä. Venusta aiemmin nensänsä pitkin katsellut Digi-Disa jopa hymyili, kun hihnan päässä kulkeva Bindy nousi Disan jalkaa vasten häntäänsä heiluttaen rapsuttavaksi. Pennun suloisuus taltutti naisen kuin naisen. Bindyn avulla Venus löysi pian yhteisen sävelen Digi-Disan kanssa. Venus kertoi Disalle kokemuksiaan elämänsä miehistä, jotka olivat sortaneet häntä ja

aliarvioineet hänen kykyjään. Mikä olikin sikäli totta, sillä Venuksen isäpuoli oli totisesti tehnyt hänen lapsuudestaan ikimuistaisen kurjan. Kun Venus pani Disan kanssa peliin vielä aiemmat melkein voittoisat yrityksensä tehdä maailmasta naisten ja erityisesti lesbojen hallitsemian, Digi-Disa lupasi auttaa Venusta parhaansa mukaan, kunhan pääsisi tämän kanssa pakenemaan Lepsomista. Venus lupaili monenmoista, mutta päätti jättää Disan vankilaan, koska hänellä oli lähinnä huonoja kokemuksia pakokumppaneista. Bindy riittäisi siihen tarkoitukseen hyvin.

Iltaisin Venus käytti Disan neuvoja päästäkseen Bindyn kautta käsiksi rikollismaailman lesboeliitin viimeisimpiin saavutuksiin. Disa oli lisännyt Bindyn turkin alle joustavan näytön ja yhteydet, jotka olivat ratkaiseva apu digitaalisen maailman mahdollisuuksien äärelle.

Venuksen pulssi kiihtyi, kun hän löysi *Lesfempirates*-sivuston. Monen yrityksen ja kokeilun jälkeen hän yllätyksekseen tupsahti sen kautta toiselle salaiselle sivustolle, jonka etusivulla oli piirroskuva saaresta nimeltään Woman. Vankilassa hän oli kuullut huhuja saaresta, joka oli vain lesboille ja jossa vietettiin kesäisin kansainvälisiä juhlia ja tapahutumia. Venus innostui, koska saarelta voisi saada uusia rikoskumppaneita ja kenties tutustua johonkin sellaiseen naiseen, jonka kanssa voisi tehdä muutakin mukavaa kuin rikoksia. Hyvältä keksinnöltä kuulostavalla saarella voisi olla myös vanhoja tuttuja Lepsomista.

Saaren logona oli klassinen lesbomerkki, kaksi naaraanmerkkiä vekkulisti yhteen liitettyinä, taustalla aallokkoa. Woman-saaren sijaintia ei paljastettu, mutta lähin kaupunki mantereella oli sivuston mukaan Norjan Stavanger. Puolen yötä Venus yritti urkkia lisää tietoa saaresta, mutta onnistumatta hän luovutti aamuyöllä.

Seuraavana iltana Venus pääsi Disan neuvoilla eteenpäin salattuun tiedostoon. Sen alta löytyi tuntemattoman tahon vuotama tieto saarelle perustetusta lesbonaisten omasta veroparatiisista, jonka keskus oli viralliselta koko nimeltään Lesbian National Bank of The Isle of Woman, lyhyesti Woman-Bank. Täysosuma, Venus riemuitsi. Juuri sellaista hän oli kauan kaivannut. Huomattavat resurssit ja kontaktit olisivat avain Venuksen maailmanlaajuisen suunnitelman toteuttamiseen. Nyt hän tiesi, mikä olisi hänen taipaleensa seuraava kohde.

Venus oli täysin kyllästynyt ökyrikkaisiin pomottaviin naisiin, jotka käyttivät hyväkseen hänen osaamistaan ja pitivät itse kaikki rahat

ja muut edut. Kuinka paljon hänellä olikaan ollut kehoja yhteistyökumppaneita ja alaisia, pomoista puhumattakaan, Irinasta La Salle Spectraan ja Al Man Akkahiin. Lisäksi HMSS:n agentit olivat pilanneet hänen yleishyödylliset aikeensa, vaikka järjestön jäsenet itsekin olivat lesboja. Järjestön jäsenten ylenkatse oli sietämätöntä. Nyt Venus toimisi vain yksin, koska mahdollisuus suuriin rahoihin oli käsillä. Enää muutama manööveri Bindyn avulla ja huikeiden mahdollisuuksien portit avautuisivat. Woman-saarelta alkaisi Venuksen johtaman uuden aikakauden vallankumous.

Rakastetun Jane Blond -sarjan viides osa on taattua tavaraa. Kuka lopulta nappaa maailman harvinaisimman ja halutuimman aarteen?

KAIKKIEK AIKOJEN SEIKKAILU HYISEN KYLMÄLLÄ NORJANMERELLÄ SEKÄ LONTOON SYDÄMESSÄ!

HMSS:n agenttien ja Britannian naisrikollisten välillä kuohuu. Jane Blond agentteineen ja Venus Vulcanus liittolaisineen suuntaavat salaperäiselle Woman-saarelle, jonka vuotuinen kilpailu toimii kulissina paljon suuremmalle pelille.

Naisten välinen rakkaus, viha ja halu sekä miljardien arvoinen aarre sotkevat suunnitelmia. Kun Venuksen lähipiiristä nousee esiin kruununperijäksi itseään väittävä rikollinen, panokset kasvavat armottomiksi.

Valtaisa ristiriitojen verkko virittyi, ja kaikkien on pantava likoon osaamisensa ja voimansa. Uskomattomat paljastukset järjestyvät Lontoon alamaailmaa sekä ikäaikaista hallitsijajärjestyksestä.

”KIRJAN LOPPUHUIPENNUS SAA SINUT PUDOTTAMAAN LUKU- JA COCKTAIL-LASISI SIIHEN PAIKKAAN!”

”PISIN, HAUSKIN, HULVATTOMIN, YLLÄTTÄVIN, SEKSIKÄIN, JÄNNITTÄVIN, SEIKKAILULLISIN JANE BLOND -SARJAN KIRJA IKINÄ!”

